

een hele werkplaats tot stand om sabotagemiddelen te vervaardigen. Dat was verre van gemakkelijk. Tot de vier genoemden alsook tot anderen, die allen sterke communistische sympathieën hadden, zal wel doorgedrongen zijn dat de CPN een sabotage-organisatie bezat die tot effectieve aanslagen in staat was; men denke slechts aan de explosie in het Amsterdamse tehuis der NSB-studenten in januari '42. Hoe dat zij, Hans Katan kwam in contact met de leider van het MC, Jan Hendrik van Gilse. Een specifiek communistische groep werd CS-6 overigens niet; in de tweede helft van '42 sloot er zich een Amsterdammer bij aan, Pam Pooters, die vóór de oorlog met de CPN gebroken had en die op zijn beurt nauw samenwerkte met Jacques Gans die door de communisten als een van hun uitgesproken tegenstanders beschouwd werd. Pooters had tijdens de mobilisatie in het Centraal Militair Magazijn te Amsterdam gewerkt, nadien werd hij chef van de expeditie bij de Amsterdamse centrale keukens. Uit zijn diensttijd kende hij een katholieke jongeman, Jan Verleun, die graag aan acties wilde deelnemen; ook deze werd lid van CS-6. Wij moeten ons de groep overigens niet als al te hecht georganiseerd voorstellen; wel speelde bij de jongeren die er deel van gingen uitmaken, een ontzaglijke dadendrang een rol. Er werd, vonden zij, in Nederland niet genoeg daadwerkelijk verzet geboden; op de communisten onder hen ging van de prestaties van het Rode Leger en van de Russische guerrillatroepen die de *Wehrmacht* achter het Oostelijk front bestreden, een machtige inspirerende werking uit. Van belang was daarbij ook dat de groep, vermoedelijk in de tweede helft van '42, met een communist in contact kwam die buiten het MC stond, maar in wie dezelfde dadendrang leefde: dr. Gerrit Kastein.

Kastein was in 1909 geboren. Hij was in Groningen medicijnen gaan studeren en werd daar voor zijn eigen gevoel als zoon van een hoofdambtenaar van de posterijen door de studenten met rijke ouders niet geaccepteerd. Het schijnt dat rancune over deze achterstelling hem de radicale richting opdreef. In '32 ging hij een tijd in Duitsland, in Heidelberg, colleges volgen. Hij trouwde er met een Duitse vrouw en nam in links-socialistische kringen deel aan de strijd tegen de *NSDAP*. In '33 keerde hij naar Nederland terug waar hij in Leiden zijn studie afmaakte, zich specialiseerde als neuroloog en kort voor de bezetting promoveerde. Al die tijd was hij politiek actief gebleven. Hij was eerst lid geworden van de Onafhankelijke Socialistische Partij maar enkele jaren later sloot hij zich bij de CPN aan. Hij werd betrokken bij het uit Duitsland smokkelen van vervolgte communisten. Als chef van een Nederlandse ambulance nam hij voorts aan de burgeroorlog in Spanje deel. Bij het begin van de bezetting was hij als neuroloog verbonden aan de kliniek van het grote Haagse ziekenfonds 'De Volharding'. Het